

יאיר גרבוז, צייר, מדבר על אמו הפולנייה, על הטלוויזיה, על חינוך לאמנות, על עצירת כהנא, על פרנסה בחצי-מישרה, תמורת 23 אלף שקל לחודש, על הבית ועל החברה, על החיים בקיבוץ ועל אמונתו כאדם אופטימי מטיבעו



ראיינה דניאלה שחי

„אני לא אוהב את הדשאים והעקט של הקיבוץ — נולדתי בגיבעתיים, גר ברמת-גן, וחולם פאריס!“

„אני שונא כל דבר שיש לו ריח של היצים, פאנקים, מסטולים ושאר כיתוח מיסינריות!“

„לדעת אמא שלי, יוחר טוב שאני אשמין ברדיו אותה, מאשר שאשמין את ראש-המושל!“

„התיאטרון הדוקומנטרי, זה ממש מכה — מי שרוצה לראות את החיים, שיקנה מישקפת ויצין לשכנים!“

„בקיבוץ גידלנו את הבן הבכור שלנו, על חתיכת לינוליאום, כל יום מארבע עד שבע!“

„אם המורים בבתי-הספר יקבלו משכורת של 2000 דולר לחודש, זה יעזור את כהנא!“

להיות בן של אתא פולנייה

הקהל הרחב איננו מכיר את יאיר גרבוז. יש רק קבוצות קטנות של קהלים מתחומי חיים שונים המכירים אותו. הקהל, המת-עניין באמנות הפלסטית הישראלית, למשל. אלה מכירים אותו דרך ציוריו, המוצגים כבר קרוב ל-20 שנה בגלריות ובמוסיאונים וגם בהרבה בתים פרטיים. קוראי העיתון דבר מכירים את יאיר גרבוז כמבקר-הטלוויזיה של העתון וכמש-תתף קבוע במוסף הסאטירי, דבר אחר. בעלי-מיסעדות ברחבי הארץ עוקבים בחרדה אחרי ביקורת-המיסעדות שהוא מפרסם בירחון מוניטין.

חיילים צעירים בצה"ל מכירים אותו מהרצאות-חובה על אמנות, שהוא נותן להם במיסגרת המילואים שלו, ועל אותן הרצאות הוא מדווח אחר-כך בתוכנית ההומור והסאטירה של גל"צ, יתוש בראש. יש לו קהל-מעריצים — או, יותר נכון, מעריצות — שהם תלמידיו ותלמידותיו במידרשה למורים לאמנות ברמת-השרון, למרות כל אלה, כל זמר מדרגה ז' מפורסם בארץ יותר מאשר יאיר גרבוז. איש נעים, מוכשר, חכם ומצחיק. שיכון ברמת-גן. גרבוז חושב שזה נקרא שכונת-בורוכוב, אבל הוא לא בטוח. משהו

עם בורוכוב, אבל אולי לא. שכונה דווקא. לאחרונה עבר הבית שימוץ רציני, וקוראי דבר אחר יכולים לעשות דוקטורט על העניין, כי עקבו מדי שבוע אחרי התקדמות הרמונט מכל צדדיו. הדירה מסודרת ונקיה כמעט באופן מוגזם, אבל זה באשמת מרגלית, אשתו של יאיר. הבן הבכור כבר לא בבית. הוא לומד בשדה-בוקר. הבת הקטנה, חווה, הלכה ליוסי-הולדת. האמי צעית, שירי, מכינה שיעורים. מרגלית רוקמת ויאיר יושב מולי, ונדמה לי שהפעם הוא החליט להיות רציני, עד הסוף. כמה שהוא יכול. כמובן.

● אתה רוצה שאני אשאל שאלות, או שאתם נדבר? לא, בשום אופן לא לדבר סתם. את תשאלני את השאלות. אחר-כך, כשזה יתפרסם בעיתון, אוכל להאשים אותך כמה שייצא. ● טוב, אז בוא נתחיל מההתחלה. אתה צייר, עיתונאי, מבקר מיסעדות, כותב סאטירה, מצחיקן של רדיו. מה אתה בעיקר? אין לי שום קושי לענות על זה. אני צייר, ולא בעיקר צייר, אלא רק צייר. אני עושה דברים אחרים לפרנסתי. אני כותב לפרנסתי, אני